

«Väints, mäletad, kui mitmeid tonne naisi me tõstnud oleme?»

«Ma ei tea, kas sina või mõni teine ajakirjanik, aga keegi on välja mõelnud, et olen praegu Eestimaal kõige vanem tegevnäitleja,» sõnab «Õnne 13» Kristjanina, vanemale põlvkonnale ka andeka balletiartistina tuntud Väino Aren veidi imestunult. Teisipäeval sai Väints 87aastaseks.

On soe suvepäev ja aknast paistab sisse erksat päikesevalgust. Uksel tervituseks saadud käepigistus on väga tugev, ja kuigi Väino liigub veidi vaevaliselt, on see käepigistus selge märk temas pulbitsevast energiast.

«Õnne» võtted on suureks vahelduseks Kuigi 27. aastat ekraanil oleva seriaali «Õnne 13» võtetel käib Väino Kristjan Rosenkampf-Jägerfreundi mängimas kord või kaks kuus, annab see vanima tegevnäitleja tiitlile teenitult põhjenduse. On ta ju ise seda aastate eest öelnud, et kuigi tantsinud aastakümneid Estonia teatri ballettides, saabus tee rahva südamesse siiski alles riukaliku Krissuna.

«Kristjani karakteri pani paika esimene režissöör Tõnis Kask. Praegu on nii, et nädal enne võtet saan kodus teksti kätte ja õpin selle ära. Kui võtteplatsil mõne sõnaga eksin, võib seda kasvõi kümme korda uuesti teha – pärast monteeritakse see nii, kuidas vaja. Tõnis aga kutsus meid telemajja ja tegi põhjalikke proove. Ning küll ta siis noris iga sõna ja karakteri kallal!» võrdleb Väino eri aegu ja lavastajate tööstiile.

Tõtt-öelda on siin-seal ikka arutletud, kas ehk ta Krissuna iseennast ei mängi, ja ikka on sellele saadud erinevaid vastuseid. Kuid jätame selle täna küsimata.

«Tegelikult on see mulle praegu suureks vahelduseks, et saan vahel võtetel käia. Seal on väga meeldiv seltskond. Just sel pühapäeval käisin. Helgi Sallo ja Luule Komissarov olid ka kohal, uus hooaeg on ju algamas,» sõnab ta.

Eluga kursis: On mitmeid asju, millega Väino praeguses Eestis sugugi rahul ei ole. «Vanade inimeste, pensionäride elutingimused võiksid olla tunduvalt paremad. Alles avati jälle üks suur ja moodne hooldekodu, aga sinna mineku maks on üle tuhande euro! No kurat küll. Kust see raha võetakse, kui su pension on 400–500 eurot kuus? Ebainimlik.» (Tiina Kõrtsini)

11. augusti lapsed

Huvitav on märkida, et seriaaliabikaasat Lainet kehastava Luule Komissaroviga on Väinol täpselt samal päeval sünnipäev, ehkki aastanumber on teine. «Me saame väga hästi läbi,» kinnitab mees soojalt. «Väga tore partner, kellega on sünnipäevahommikul alati

Naisteleht

12.08.2020 00:00

Verni Leivak

97000

1,4,5,6

Teater Vanemuine

Estonia teater

justkui võistlus, et kes jõuab teist esimesena õnnitleda. Juba aastaid on see nii.» Kuigi 11. augusti lapsed, on Luule ja Väino viimase sõnul täiesti erinevad inimesed. Luule olevat väga temperamentne naine, Väino peab end pigem flegmaatikuks. Veel mõni aeg tagasi salvestas Väino kõik «Õnne» seeriad telekast videokassettidele, aga kui neid kolm kasti täis sai, võtsid need esiteks liigselt ruumi ja teiseks polnud enam vanaaegseid VHS-kassette kusagilt juurde võtta. Kokku sai heli- ja pildikandjaid enam kui kakssada tükki. Õnneks oli telemaja arhivaar Mai Mikiver neist haisu ninna saanud. «Küsis, et äkki tahad need meile anda. Ja mina vastasin, et jumala pärast. Saingi kassettidest lahti, mis ma nendega ikka oleks teinud,» lausub näitleja.

KODUS: Väino päevad mööduvad suuresti kodus, kuid ühe tiiru kodukvartalis teevad nad abikaasa Anuga iga ilmaga. (Tiina Kõrtsini)

Neli seljaoperatsiooni

Teatraalid tunnevad Väino Arenit siiski pigem tema balletiosade järgi, mida on paarkümmend. Küsimise peale, millised rollid on talle endale olulisimad, vastab ta: «Kolm Printsia olen ma teinud: «Uinuvast kaunitaris», «Giselle'is» ja «Romeos ja Julias». Need on olnud üsna rasked – variatsioonid ja tõsted,» põhjendab mees ja lisab, et huvitavad osad olid tal ka kaasaegsetes ballettides, nagu «Kivilill» või «Rigonda». «Kivilille» Severjani osa eest pälvis Väino teatri hooaja parima balletiartisti auhinnagi. Samal õhtul võttis Georg Ots «Othello» Jago rolli eest vastu parima meeslaulja priisi. «Kurat seda teab,» kostab Väino, kui uurida, kas ehk jalgade väsimine vanemas eas just balletiartistide kutsehaigus on. «Kõigil ju nii pole. Ja ega mulgi jalad nii haiged ole, aga just selg. Mul on ju neli seljaoperatsiooni olnud, kaheksa korda olen üldnarkoosi all olnud. Kindlasti on see kõik tööga seotud. Ago-Endrik Kerge ütles toredasti hiljuti oma talveaias peetud juubelil, kui koos istusime ja publik ümberringi oli: «Väints, kas sa mäletad, kui mitmeid tonne naisi me tõstnud oleme?»»

ANUGA: Ooperidiivast abikaasa Anu Kaaluta oleks Väino elu praegu tunduvalt keerulisem. «Kui Anut poleks, siis ma hakkama ei saaks,» tunnustab ta ausalt. Pilt on tehtud Ago-Endrik Kerge juubelil aasta eest. (Jörgen Norkroos)

Suurte ratastega «Mercedes»

Praegu nimetab Väino end «koduseks». Lugeda enam hästi ei näe, kirjutada kah enam ei saa, mistõttu mööduvad päevad peamiselt raadiot kuulates ja pildikasti vaadates.

«Liikumine on, nagu ta on. Otsin rulaatori, sest kepiga kah ei saa enam käia (kodus liigub Väino küll kepi abita – V. L.). Rulaator on hea asi, teeme Anuga koos ümber kvartali iga päev ühe tiiru, et ma päris voodisse pikali ei jääks,» seletab ta.

Kõndimise abivahendit, mille Väino soetas, nimetanud müüjad lausa «Mercedeseks», sest sel on tavalisest suuremad rattad ja seda on teiste sarnastega võrreldes kergem käsitseda. Korrusmajas saab abimehe õnneks allkorrusele jätta, sest üles neljandale korrusele ja selle sealt iga päev alla tarimine oleks liig mis liig. Sest jalutamas käivad nad Anuga iga ilmaga, alles eile jäid nad paduvihma kätte.

PRESIDENDIGA: Kolm aastat tagasi pälvis Väino Aren Valgetähe V klassi teenetemärgi ja ta tunneb autasu üle siirast uhkust.

(erakogu / repro Tiina Kõrtsini)

Üks õde ja kaks venda

Kuigi Väino sünnikohaks on teatmikes märgitud Pala küla Tartumaal, tuli ta seal vaid ilmale – ema õde töötas seal ämmaemandana. Kasvuaeg möödus tal ikkagi Tartus, Kiviõlis ja Rakveres.

Väino oli pere pesamuna. Keskmisest lapsest, õest Eddast sai hambaarst, kuid huvitav on mõelda, et mõlemast vennast – Reinust ja Väinost – said lavainimesed. Rein Aren, hiljem väga hinnatud filmi- ja teatrinäitleja, oli isegi mõnda aega Vanemuise balletitantsija. Õde sai märtsis 90aastaseks, Rein lahkus meie hulgast 1990. aastal.

Kui Eddaga kohtusid nad viimati (märtsis koroona tõttu ära jäänud sünnipäevapeo asemel) juuni lõpus, siis Reinuga on ta aeg-ajalt unenägudes kohtunud. «Viimastel aastatel meil vennaga siiski tugevat omavahelist sidet polnud,» tunnistab mees. «Seevastu nooruses saime väga hästi läbi. Sellest ajast peale, kui ta GITISesse läks ja Vanemuises töötas, olime aga lahus. Sidemed lihtsalt hääbusid. Mina käisin tema etendusi vaatamas, tema minu omi. Oli selline omapärane mees. Üliandekas, aga omapärane.»

Vanaisa: Pere on Väino jaoks oluline. Uhkelt otsib ta välja kaks aastat tagasi oma 85. sünnipäeval lastelastega üles võetud foto. Klõps on tehtud koos (vasakult) Anu tütrepoja Kaarli, Väino tütrepoja Mattiase, Väino tütre Liisi, Anu tütre Elin-Madli ja Väino tütrepoja Markusega. (erakogu / repro Tiina Kõrtsini)

Ei kahetse midagi

Sünnipäeva puhul soovib Väino aga eelkõige tervist.

«Kui Anut poleks, siis ma hakkama ei saaks,» tunnistab ta ausalt. Koos on nad olnud kolmkümmend neli aastat ja mõlemale on see teine abielu.

«Me ei tea keegi, mis meid ees ootab, aga praegu saame hakkama,» ütleb Anu seepeale.

«Elu, mis olen elanud – olen sellega rahul. Ei kahetse midagi,» lausub Väino mõtlikult. Ja ootab oma sünnipäeva. «Sest siis tulevad lapsed ja lapselapsed külla. Istume, joome kohvi ... Kui ümmargusi sünnipäevi olen edevusest pidanud suurejoonelisemalt,

siis nüüd istume ühes mu meeliskohvikus vaid kolmeteistkümnekesi. Anu, Anu tütar väimehe ja lastega ning minu tütar väimehe ja lastega. Istume ja lihtsalt tähistame. Võtame ehk pitsi viinagi.»